

Απόφαση Φαναρίου: Άγιος ο Παΐσιος

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Από τα Φάρασα της Καππαδοκίας στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας

ΤΟΥ Α. ΒΙΚΕΤΟΥ

Η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, που συνήλθε χθες στο Φανάρι υπό την προεδρία του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου, αποδέχθηκε ομόφωνα εισήγηση της Κανονικής Επιτροπής και ανέγραψε στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξου Εκκλησίας τον μοναχό Παΐσιο Αγιορείτη. Σύμφωνα με πληροφορίες του «Φ» η μνήμη του Αγίου Παΐσιου θα τιμάται στις 12 Ιουλίου, ημέρα της κοιμήσεώς του.

Ο Μητροπολίτης Φιλαδελφείας, Μελίτων, μέλος της Κανονικής Επιτροπής του Οικουμενικού Πατριαρχείου, δήλωσε στον «Φ» ότι ο Γέροντας Παΐσιος είχε από

χρόνια καθιερωθεί ως Άγιος στη συνείδηση του πληρώματος της Ορθόδοξου Εκκλησίας. «Ό,τι και να πει η μετριότητά μου είναι πολύ λίγο για έναν Άγιο άνθρωπο, ο οποίος τίμησε τον Ορθόδοξο μοναχισμό και την Εκκλησία του Χριστού. Υπήρξε ένας από τους πιο σημαντικούς αγίους ασκητές του 20ού αιώνα», επισήμανε ο Μητροπολίτης Μελίτων. Επίσης, μας ανέφερε συνοπτικά τη δική του εμπειρία για τον Άγιο: «Τον είχα γνωρίσει προσωπικά το 1992 στο Άγιον Όρος. Με συμβούλευσε και ξεπέρασα ένα προσωπικό πρόβλημα. Μάλιστα, μου έδωσε τότε για να με βοηθήσει και ένα έγγραφο, το οποίο φύλαξα. Πριν από περίπου τρία χρόνια πήγα στη Μονή Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου έκανα τρισάγιο και προσευχήθηκα στον τάφο του. Το έγγραφο, που μου είχε δώσει, το παρέδωσα στη Μονή. Εύχομαι ο Άγιος Πορφύριος και ο Άγιος Παΐσιος, οι οποίοι συμπορεύτηκαν στον μοναστικό βίο, να πρεσβεύουν στον Θεό για όλους μας στους δύσκολους καιρούς, που ζούμε», κατέληξε ο κ. Μελίτων.

Ο Άγιος Παΐσιος εκτιμούσε ιδιαίτερα τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο, για τον οποίο είχε πει ότι είναι ευτύχημα για την Ορθοδοξία, που έχει τέτοιο Πατριάρχη. Ο Γέρων Παΐσιος ήταν ένας πολύ απλός άνθρωπος, ο οποίος πίστευε στον λόγο του Ευαγγελίου, κάνοντας τρόπο ζωής τον μοναστικό βίο και τις διδαχές της Ορθόδοξης ασκητικής παράδοσης. Οι εγκύκλιες γνώσεις του περιορίζονταν στο επίπεδο του δημοτικού. Παρ' όλα αυτά ξεχώριζε για την «χαριτωμένη» απλότητά του και την έντονη αγωνία που τον διακατείχε για τη βοήθεια των συνανθρώπων του, που αναζητούσαν έναν πνευματικό καθοδηγητή.

Σαράντα πέντε χρόνια μοναχικού βίου

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ γεννήθηκε στα Φάρασα της Καππαδοκίας, στη Μικρά Ασία, στις 25 Ιουλίου του 1924. Στις 7 Αυγούστου του 1924, μια εβδομάδα πριν οι Φαρασιώτες φύγουν για την Ελλάδα, βαφτίστηκε από τον Άγιο Αρσένιο τον Καππαδόκη, ο οποίος του έδωσε το δικό του όνομα. Λίγο μετά τη βάπτισή του μικρού τότε Αρσένιου, η οικογένειά του έφτασε στον Πειραιά και από εκεί πήγε στην Κέρκυρα, όπου και έμεινε ενάμιση χρόνο. Στη συνέχεια κατέληξε στην Κόνιτσα.

Εισήλθε στο Άγιον Όρος για να μονάσει το 1949, αμέσως μετά την απόλυσή του από τον στρατό. Το 1956, χειροθετήθηκε μοναχός και ονομάστηκε «Παΐσιος». Το 1958 πήγε στο Στόμιο Κονίτσης, όπου επιτέλεσε σημαντικό έργο και μετά στο Όρος Σινά στο κελί των Αγίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης. Εργαζόταν ως ξυλουργός και ό,τι κέρδιζε το έδινε σε φιλανθρωπίες στους Βεδουίνους. Το 1964 επέστρεψε στο Άγιον Όρος. Το 1966, ασθένησε σοβαρά και εισήχθη στο

Νοσοκομείο Παπανικολάου. Υπο-βλήθηκε σε εγχείρη-ση, με αποτέλεσμα μερική αφαίρεση των πνευμόνων. Στο διάστημα μέχρι να αναρρώσει και να επιστρέψει στο Άγι-ον Όρος φιλοξενήθηκε στη Μονή Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου, στη Σουρωτή. Επέστρεψε στο Άγιον Όρος μετά την ανάρρωσή του και το 1967 άρχισε να δέχεται πολλές επι-σκέψεις. Ήδη το όνομά του έχει αρ-χίσει να γίνεται αρκετά γνωστό μα-κριά από το Όρος και πολλοί άνθρωποι κατέφευγαν κοντά του για να τους στηρίξει. Λίγα χρόνια μετά εγκαταστάθηκε στην Παναγούδα, μια σκήτη εγκαταλελειμμένη και ερ-γάστηκε σκληρά για να δημιουργή-σει ένα κελί. Μετά το 1993 άρχισε να παρουσιάζει αιμορραγίες, για τις οποίες αρνείτο να νοσηλευτεί λέγο-ντας χαρακτηριστικά ότι «όλα θα βουλευτούν με το χώμα». Τον Νοέμ-βριο του ίδιου έτους ο Παΐσιος βγαί-νει για τελευταία φορά από το Όρος και πηγαίνει στη Σουρωτή, στο Γυναι-κείο Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου για τη γιορτή του Αγί-ου Αρσενίου (10 Νοεμβρίου). Εκεί έμεινε λίγες μέρες και ενώ ετοιμα-ζόταν να φύγει ασθένησε και εισήχθη στο νοσοκομείο, όπου διαγνώστηκε όγκος στο παχύ έντερο. Στις 4 Φεβρουαρίου του 1994 χειρουργήθηκε και στο τέλος Ιουνίου οι γιατροί του ανακοινώνουν ότι τα περιθώρια ζωής του ήταν δύο με τρεις εβδομά-δες το πολύ. Τη Δευτέρα 11 Ιουλίου κοινώνησε για τελευταία φορά γο-νατιστός μπροστά στο κρεβάτι του. Τις τελευταίες μέρες της ζωής του αποφάσισε να μην παίρνει φάρμακα ή παυσίπονα, παρά τους φρικτούς πόνους της ασθένειάς του. Κοιμήθη-κε στις 12 Ιουλίου. Ενταφιάστηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσα-λονίκης. Στο Καθολικό του Ησυχ-αστηρίου βρίσκονται τα λείψανα του Αγίου Αρσενίου του Καππαδόκη.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ

«Να σκεπτόμαστε θετικά για τον συνάνθρωπο και όχι αρνητικά, γιατί αλλιώς εισέρχεται η πονηριά στον άνθρωπο και η ισχυρογνωμοσύνη», έλεγε. Υποδείκνυε πως «ό,τι προσφέρουμε ή κάνουμε πρέπει να γίνεται φιλότιμα και όχι αναγκαστικά και συμφεροντολογικά». Δυστυχώς, πολλοί καπη-λεύτηκαν τις διδαχές του Αγίου Παΐσιου, αποδίδο-ντας σε αυτόν απόψεις και λόγια είτε για δικό τους όφελος, είτε για εθνικά ζητήματα, που ο ίδιος πο-τέ δεν ανέφερε, κάτι που τον λυπούσε, ενώ ήταν ήδη στη ζωή. Μετά την κοίμησή του το φαινόμε-νο αυτό εντάθηκε. Συνέγραψε τέσσερα βι-βλία, τα οποία έχουν εκδοθεί από το Ιερόν Ησυχαστήριον «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος» (Σουρωτή Θεσσαλονί-κης). Τα βιβλία αυτά εί-ναι: Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης (1991), Ο Γέ-ρων Χατζη-Γεώργης ο Αθωνίτης, 1809-1886 (1986), Αγιορείται Πατέ-ρες και Αγιορείτικα (1993) και Επιστολές (1994).

Πηγή: «Ο Φιλελεύθερος, Πρώτη Γραμμή», Τετάρτη 14 Ιανουαρίου 2015